

азъ употребявамъ въ случая думата „разширение“. Ще се задоволя съ тази дума само за тоза, защото искамъ да ви дамъ една опрѣдѣлена идея. Като казвамъ „разширение“, разбирамъ границитѣ на сърцето и ума постоянно да се разширяватъ по форма, по съдържание и по смисълъ. Щомъ прѣстане разширението, смъртта ще дойде.

Сега, ще се повърна къмъ главната мисълъ. Противорѣчията въ васъ да не ви смущаватъ. Всички вие имате противорѣчия. Въ какво седятъ тия противорѣчия, азъ зная. Вземете, който и да е философъ, вие може да го изненадате; който и да е поетъ, вие може да го изненадате; който и да е проповѣдникъ, вие може да го изненадате; който и да е свещеникъ, което и да е духовно лице, вие може да го изненадате. И въ какво може да го изненадате?—Въ неговитѣ очаквания. Вземете онзи човѣкъ, който подържа, че животътъ има смисълъ, че по благородно, по-добро същество отъ човѣка нѣма и т. н. Прѣдставете си, че той отива да се вѣнчава и изведнѣжъ неговата възлюбена изчезне, откраднатъ я нѣкои. Какво ще бѣде неговото състояние? — Веднага той ще се разочарова. Животътъ не седи вжтрѣ въ самата форма. Ако азъ се върна 1000—10,000—50,000 години или 10—15—20